

‘Ja, bijzonder kil,’ zei Elizabeth met een lach.
‘O, Jane, pas maar op.’

‘Lieve Lizzie, je gelooft toch niet dat ik
zo teer ben dat ik nu gevaar loop?’

‘Ik geloof dat je het gevaar loopt om hem
erger verliefd op je te maken dan ooit.’

Pride and Prejudice, Jane Austen

EEN

Charlie

Als hoofdmonitor van het Truham Jongenslyceum heb ik heel wat bijzondere dingen gedaan. Ik heb me op een ouderavond bezat aan de wijn. Ik ben drie keer met de burgemeester op de foto gegaan. En ik heb ooit per ongeluk een brugklasser in huilen laten uitbarsten.

Maar ik heb nog nooit zoiets naars gedaan als de complete eind-examenklas vertellen dat ze nu wel genoeg hebben gevierd dat het hun laatste schooldag is en ze moeten ophouden, wat precies is wat ons schoolhoofd, meneer Shannon, me op dit moment probeert over te halen om te doen.

Het is wellicht ook het vermelden waard dat een van de jongens uit de eindexamenklas Nick Nelson is, mijn vriendje met wie ik nu al twee jaar verkering heb.

‘Dat vind je toch niet erg, hè?’ Meneer Shannon leunt op de tafel in de studiezaal waaraan ik zogenaamd zit te leren voor mijn tenta-

mens, maar in werkelijkheid Mac DeMarco-concerten zit te kijken op mijn telefoon. ‘Het is allemaal een tikje uit de hand gelopen, en ik denk dat ze eerder naar jou luisteren dan naar mij, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ehm...’ Ik kijk even naar mijn vriend Tao Xu, die naast me een zakje Galaxy Minstrel-chocolaatjes zit leeg te eten. Hij trekt zijn wenkbrauwen naar me op alsof hij wil zeggen: tja, dat krijg je ervan.

Ik wil dit absoluut niet doen.

De eindexamenklas is het einde van haar lessen aan het vieren met een *High School Musical*-themadag. Ze hebben een enorm bord met EAST HIGH over het Truham-naambord bij de poort heen gehangen. Ze hebben de soundtrack opgezet op computers in zo veel verschillende klaslokalen dat waar op school je ook bent, je altijd een liedje uit *High School Musical* hoort spelen, maar nooit zeker weet waar het vandaan komt. In de lunchpauze hebben ze een ‘What Time Is It’-flashmob gehouden op het voetbalveld. En ze hebben allemaal rode basketbal- of cheerleadertenues aangedaan naar school. Teleurstellend genoeg is Nick als basketbalspeler gekomen.

Voor de grote finale hebben ze afgeweken van het *High School Musical*-thema en een fort van kartonnen dozen gebouwd op de tennisbanen, waarin ze nu een barbecue aan het houden zijn.

‘Het gaat er mij vooral om dat ze de barbecue doven,’ zegt Shannon, die duidelijk aanvoelt hoe weinig enthousiast ik ben om een dozenfort binnen te lopen en 150 gasten van een jaar ouder dan ik te vertellen dat het voorbij is met hun pret. ‘Je snapt wel wat ik bedoel. Voor de brandveiligheid. Als er iets misgaat en er iemand iets overkomt, ben ik degene die boze ouders over de vloer krijgt.’

Hij grinnikt. In de paar maanden dat ik nu hoofdmonitor ben, is meneer Shannon volledig op me komen te vertrouwen. Wat wat echt hilarisch is, want ik doe eigenlijk praktisch nooit wat hij van me vraagt.

Zorg dat je de leraren aan jouw kant houdt. Zorg dat je je klasgenoten aan jouw kant houdt. Maak geen vijanden, maar ook niet te veel vrienden. Dat is mijn advies om je schooltijd door te komen.

‘Goed hoor, geen probleem,’ zeg ik.

‘Je bent een regelrechte held.’ Terwijl hij wegloopt, steekt hij nog even een vinger naar me uit. ‘Niet te hard leren, hè?’

Tao kijkt me aan, zonder op te houden chocolaatjes in zijn mond te proppen. ‘Je bent toch niet serieus van plan om de laatstejaars de les te gaan lezen, hè?’

Ik lach. ‘Echt niet. Ik ga gewoon kijken wat ze aan het doen zijn en ze waarschuwen om op hun hoede te zijn voor Shannon.’

Mijn andere vriend, Aled Best, kijkt op van de andere kant van de tafel, waar hij het afgelopen uur zijn wiskunde aantekeningen in verschillende kleuren heeft zitten te markeren. ‘Breng je een hamburger voor me mee terug?’

Ik sta op en trek mijn blazer aan. ‘Als er nog over zijn.’

Onze klas heeft eigenlijk vrij om te leren voor onze tentamens, en de enige reden dat ik hier ben, is omdat ik me op school beter kan concentreren dan thuis. Tao en Aled hebben precies hetzelfde. Maar eigenlijk waren we alle drie het liefst ergens anders. Het is de heetste dag van het jaar tot nu toe, en ik wil niets liever dan ergens gaan liggen met een zak ijsklontjes op mijn hoofd.

Nick en ik en hebben plannen voor dit weekend. Hij is eindelijk klaar met school en ik neem een weekendje vrij van het leren. Vandaag is het donderdag, vanavond blijf ik bij hem slapen. Morgenavond gaan we naar Harry’s feest voor iedereen in de bovenbouw. Zaterdag gaan we naar het strand. Zondag hebben we een tripje naar Londen gepland staan.

Niet alsof we niet elk weekend met elkaar doorbrengen.

Niet alsof we elkaar toch niet elke dag zien.

Als je me drie jaar geleden had verteld dat ik op mijn zeventiende een relatie zou hebben die al twee jaar lang standhield, had ik je ronduit uitgelachten.

‘CHARLIE SPRING!’

Zodra ik onder een spandoek met de tekst WILDCATS! door het dozenfort binnen loop, zie ik Harry Greene met zijn armen wijd uitgehouden op me af komen. Hij heeft een *High School Musical*-cheerleaderkostuum aan voor een kind van twaalf, dat een flink stuk meer dijbeen bloot laat dan ik vermoed dat acceptabel is voor op school.

Het fort is reusachtig – het beslaat twee hele tennisbanen. Naast de lachwekkende hoeveelheid karton die de laatstejaars hebben aangevoerd, hebben ze ook zeker tien tafels uit klaslokalen gejat en tussen de tennisbanen in een volledige, werkende barbecue staan. Een aantal van hen staat hamburgers en broodjes uit te delen. Uit een draadloze speaker in een hoek klinkt Vampire Weekend.

De meeste of misschien zelfs wel alle laatstejaars zijn in het fort. Vergeleken met de rest van de klassen is hun jaar een reusachtige lichting, want een heleboel van de meisjes van Higgs van dat jaar zijn naar Truham overgestapt na een grote brand op Higgs waarbij een aantal gebouwen zijn afgebrand. Lang verhaal.

Harry zet zijn handen op zijn heupen en werpt me een grijns toe. ‘Wat denk je ervan?’

Harry Greene, een vrij kort kereltje met heel hoog haar, is waarschijnlijk de beruchtste figuur op de hele school, deels vanwege alle

feesten die hij geeft en deels omdat hij nooit maar dan ook nooit zijn mond kan houden.

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Van het fort of van je benen?’

‘Gast, van allebei.’

‘Zien er allebei top uit,’ zeg ik met een stalen gezicht. ‘Puik werk. Ga zo door.’

Harry stapt opzij en doet een lunge. ‘Ik wist wel dat het een goed idee was om dat rokje aan te doen. Zou ik vaker moeten doen.’

‘Zeker.’

Vroeger was Harry een behoorlijk naar figuur – hij was een van de vele oudere jongens die mij het leven zuur maakten toen ik jonger was en de enige op school die uit de kast was. Gelukkig heeft hij in de loop der jaren eens goed in de spiegel gekeken en beseft dat homofob doen je niet cool maakt. Niet dat ik hem heb vergeven. Nick en ik vinden hem allebei nog altijd een enorme eikel.

Zonder overeind te komen uit zijn lungehouding vraagt hij:

‘Heeft Shannon je gestuurd? Kom je onze pret bederven?’

‘Technisch wel, ja.’

‘Ga je dat ook echt doen?’

‘Natuurlijk niet.’

Harry knikt. ‘Jij gaat het ver schoppen, gast. Jij gaat het ver schoppen.’

Normaal gesproken is Nick heel makkelijk te spotten in menigtes, maar vandaag draagt zo goed als iedereen rood. Er zijn een paar uitzonderingen die daar duidelijk geen zin in hadden, zoals mijn zus Tori, die haar zwarte Truham-uniform aanheeft en in een hoekje op het blauwe asfalt zit te kletsen met haar vriendin Rita. Maar op haar en een paar anderen na smelt iedereen samen tot een grote rode waas.

‘Nick is daar achteraan.’

Ik kijk om naar Harry, en met een grijns in mijn richting wijst hij naar linksachter in het fort. Dan vertrekt hij in die richting terwijl hij ‘We’re All in This Together’ neuriet, en ik loop hem achterna.

‘NICK, GAST!’ brult Harry over het geroezemoes heen van de menigte laatstejaars met eten en rode plastic bekertjes die elkaar allemaal druk op de foto aan het zetten zijn.

En daar staat hij.

Hij draait zich met een ietwat verblufte blik om van het groepje klasgenoten met wie hij staat te kletsen, alsof hij er met zijn hoofd niet bij kan waarom hij Harry zijn naam hoort roepen.

Nick en ik hebben al verkering sinds mijn veertiende. Hij houdt van rugby en Formule 1, dieren (vooral honden), het Marvel Universum, het geluid van stiften op papier, regen, op schoenen tekenen, Disneyland en minimalisme. En hij houdt ook van mij.

Hij heeft donkerblond haar en bruine ogen, en is vijf centimeter langer dan ik, als je om dat soort dingen geeft. Ik vind hem ontzettend knap, maar het kan dat ik een tikje bevooroordeeld ben.

Als hij ons ziet, zwaait hij enthousiast, en wanneer we hem uiteindelijk weten te bereiken, kijkt hij me in de ogen en zegt: 'Hoe is-ie?'

Nicks *High School Musical*-outfit bestaat uit een felrood gymbroekje met een rode tanktop. Op zijn borst hangt een vel papier met een verschrikkelijk slecht getekende wilde kat voor de Wildcats. Laten we eerlijk zijn, hij heeft best wel eens ergere outfits aangehad.

'Je hebt me niet teruggeappt,' zeg ik.

Hij neemt een slokje uit zijn bekertje. 'Ik zat helemaal met mijn *head in the game*.'

Dan houdt hij een wegwerpcamera op en maakt een foto van me, voordat ik de kans heb om te glimlachen of ook maar iets te doen om ervoor te zorgen dat ik er enigszins toonbaar uitzie.

Een ogenblik te laat houd ik mijn hand voor de camera. 'Nick!'

Hij uit een harde lach en draait aan het doorspoelwiel van de camera. Dan stopt hij hem weg in zijn zak. 'Die is voor de collectie De Rare Bekken van Charlie.'

'O mijn god.'

Harry is alweer verdwenen om met een ander groepje te praten, dus komt Nick dichterbij me staan, en zonder er ook maar over na

